

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθεί παρασχόν εις την χώραν ημών υπηρεσίαν και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΑΠΟ 1ης ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1905

— αρχομένου του 28ου έτους —

Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ» ΚΑΝΟΝΙΖΕΤΑΙ ΩΣ ΕΞΗΣ :

Εσωτερικού :		Εξωτερικού :	
Έτησια	δρ. 8.—	Έτησια	φρ. χρ. 10.—
Εξάμηνος	" 4,50	Εξάμηνος	" " 5,50
Τρίμηνος	" 2,50	Τρίμηνος	" " 3.—
Τό φύλλον	" —,20	Τό φύλλον	" " —,20
Φύλ. προηγ. έτών	—,25	Φύλ. προηγ. έτών	—,25

186 Άλληλογραφίαν φύλλου 43

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΕΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΩΝ

41. — Ο Φαίρων, από τον Βόλον, μου συνιστά σήμερον έν πτωχόν και φιλοπόσον παιδίον, το όποϊόν άσάκις εύρίσκει κανέν φύλλον Διαπλάσεως εις τό σπίτι του Φαίρωνος, το διαβάσει τρεις-τέσσαρες φορές και δεν τό χορταίνει. Οά κάμη λοιπόν πολύ καλήν πράξιν όποιος τό εγγράψη.

Η Άφρα [ΕΕΕ] μου έστειλε όκτώ δραχμάς και ένεγράφη την άποικον κώρη, την συσταθεσαν προχθές υπό της Λατανίας (άρθ. 40.) Εύγε εις την καλήν μου Άφραν, και τας θερμότητας εύχάς μου διά τά γενεθλιά της.

Συγχαίρω τους βραβευθέντας εις τον Διαγωνισμόν των Λύσεων και περιμένω τας φωτογραφίας των προς δημοσίευσιν.

Η δημοσίευσις των Αποτελεσμάτων μάς έπιασε τον τόπον της Άλληλογραφίας, και εις τας έπιστολάς αύτης της Ιεδομάδος — και έλαβα πάρα πολλάς, — θάπαντήσω εις τό προσεχές... ά, έγω πάλιν τόπον.

Σας συνιστώ τό νέον μου διήγημα τό «Κανόνι», τό όποϊόν αρχίζει από τό σημερινόν φύλλον και θά διαρκέση μέχρι τέους του έτους. Είναι χαριτωμένον, άστεϊότατον, έξυπνότατον, και έλπίζω να σας άρέσει όσον και οι λαμπροί έκείνοι «Μικροί Ακλόουθαί του Αρκανιάν.»

Από τον σωρον των έπιστολών, αι όποιαι είναι άξια Εύσημων, χωρίς να έχουν ανάγκην έκτενούς απαντήσεως, αναφέρω έδώ όσα μου επιτρέπει ο χώρος: Μικρά Βιολίστρια [ΕΕ], Αργυρά Πανσέληνος [Ε], Π. Χ. (αυτό, λέγει, δεν σημαίνει Πρό Χριστού, αλλά Παιδική Χαρά [4Ε]), Χριστιανή Παρθένος [ΕΕ], Λευκόν Ρόδον [ΕΕ], Σεληνολάτις [ΕΕΕ], Σανθή Φοίβη [ΕΕ], Μέλλων Διαλωμάτης [5Ε], Μικρός Λέσβιος [ΕΕ], Δούκισσα των Σαλώνων [ΕΕΕ], Άρμα της Νίκης [ΕΕΕ], Υπερ Πατριδος [ΕΕΕ], Ερυθρόν Προσωπίον [6Ε].

Εγκρίνουσα τά ψευδώνυμά των, δέχομαι μετά χαράς εις την Άλληλογραφίαν μου και εις τους Διαγωνισμούς μου τους νέους μου φίλους: Μαραθανοδρομούον (χωρίς αρχικά) και Μετανάστην (Α. Μ. ό όποιος έσπευσε να μου στείλη 10 φρ. δι' ανανέωσιν της συνδρομής του, — άπό την Αμερικην, — πριν ιδώ την σχετικην ειδοποίησιν περί της αύτήσεως της συνδρομής! δεν εινε περιεργον αυτό.)

Άλλαγαί Ψευδωνύμων: Πλοίαρχον Γκραν (★* αι προτάσεις σου θα δημοσιευθούν εις τό προσεχές.)

Ανανεώσεις Ψευδωνύμων: Κυανόλευκος Σημιαία.

Μικρά Μυστικά έπιθυμούον να ανταλλάξουν: τό Φως της Νυκτός με την Ναυσικαν, Μικρόν Λέσβιον, Σημιαίαν της Ελευθερίας, Υπερ Πατριδος και Λαμπρόν Κιθαροδόν —

ό Αμύμητος Γελοτοποιός με την Έφροσίαν Αρτέμιδα — ό Φλοΐσος της Θαλάσσης με τον Άλλιον Αριστείδην, Άσρη, Ωραίαν Έλλίδα και Προτομαγιάν — ή Νηρηΐς των Άργαφών με την Ανεμώνην του Βουνοϋ, Κυρία Σκαρφαλόστραν, Νυμφαίαν του Παμίσσον, Μικροίλαν Αρσακειάδα και Μικράν Ατιδίδα — ή Μικρά Βιολίστρια με τό Αρροστεφανωμένο Κύμα, Έραστήν της Σελήνης και Θεάν της Έλπίδος — ή Αργυρά Πανσέληνος με την Γόνδολαν της Βενετίας, Έραστήν της Σελήνης, Φίλην των Ζώων και Ναυτοπόδιαν του Μισολογγίου — ή Παιδική Χαρά με τό Αταβύριον Ρόδον — ό Ολυμπιονίκης με την Δούκισσαν των Σαλώνων, Άγγελον της Αράλης, Σιγήν του Δάσου, Τογγορίστραν και Ζηλιαρογάταν — ή Γόνδολα της Βενετίας με τον Υπερήφανον Νέον, Πιηρόν της Αιγύπτου, Μάρτυρα της Ελευθερίας και Καοδιόγγωστην — Ελοήνη ή Αθηνά με τον Βρυχώμενον Λέοντα, Νηρηϊαν, Βασίλισσαν των Μηχανών, Νόρκισσον και Αραμιν — ό Οργος του Μουσολογγίου με την Μαρίαν των Μεδίκων, Μύθρον Αετόν, Υψηλέτην Αετόν, Αετόν της Μακεδονίας και Χουσοπέτρωνον Ονειρον — τό Αγαπητό Άγγελοϋδι με τό Πα δι της Κροάδας, Άγγελον της Νίκης, Πύργον της Πέτρας και Πύργον της Ελευθερίας — τό Δεσφιακόν Άνθος με τον Αετόν της Ερμούου, Αταβύριον Ρόδου, Ακακίαν, Πειραϊκήν Άκταν και Νοσταλγόν Έλληνα — ή Αλώπηξ της Μουλιλίνης με τό Δεσφιακόν Άνθος, Γλυκειάν Ανάμνησον, Ζακλίδα και Κίτρινον Ντόμινο — ό Ερυθρόδεμος με τό Ταπεινόν Ιον, Νήσον των Φαϊάκων, Ομιχλώδη Ψυχή, Μικρόν Λέσβιον και Ανεμώνην των Παρισίων — τό Άρμα της Νίκης με την Παιδικην Χαράν, Ρόδον της Ανατολής, Άγαυραν της Σαυηρίας και Άφραν — ή Πειραϊκή Άκτι με τον Δούκα του Ποντικοχωριού, Άρμα της Νίκης και Σανθήν Φοίβην.

517. Δημώδες Λένιγμα
* Άσπρος κάμπος
Μαύρα γίδια
Και χαρά στον τον τσομπάνη
Πού τ' ά βόσκει — Τι είνε;
* Εστάλη υπό του Δούκα του Ποντικοχωριού.
518. Δικτυωτόν.
*** = Πόλις της Ιταλίας.
** = Πρώην Βασίλισσα.
* = Αρχαίος ήρωας.
*** = Κάτοικος χώρας έλλην.
* Εστάλη υπό του Ένδοξου Μισολογγίου.
519. Κυβόλεξον εξ αναγραμματισμού.
Αι ζητούμεναι κατωτέρω λέξεις, αναγραμματιζόμεναι, άποτελούν κατά σειράν Κυβόλεξον: 1, Σπλάγγρον. 2, Μέρος του λόγου. 3, Είδος άμάξης. 4, Νήσος ένδοξος.
* Εστάλη υπό του Άσπρον Αράπη.
520-523. Κεχυρμμένα και άντεστραμμένα όνόματα θεών.
1. — Έμαθα ότι σύ έξευξες την άμαξαν.
2. — Ο Άρης δεν είνε εκ των ζητουμένων.
3. — Κακολογίαν άποφευγε.
4. — Θα σου έγραφα άν ή Θάλασσα ήρχετο.
* Εστάλη υπό του Ηλεκτρικού Κρόνου.
524. Φωνηεντόγραφισμετ Άκροστιχίδος.
Τη παρεμβολή ενός φωνηέντου, πάντοτε του αυτού, όσαδήποτε φορές επανλαμβάνομενον, εις τά κείνη σύμφωνα, — άν ή τάξις εις έκαστον σωρον δύναται να μεταβληθή, — σχηματисε επτά λέξεις, των όποιων τάρχηκ να σχηματίσουν αρχαίαν πόλιν:
ομ - κλισ - ζο - ονο - γρη - με - χρο
* Κατάλη υπό του Αρκανιάν.
525. Τριπλή Άκροστιχίς.
Τά πρώτα γράμματα των ζητουμένων λέξεων άποσπούν κατά σειράν πόλιν της Παλαιστίνης, και δεύτερα Μούσαν, και τά τρίτα αντωνυμιαν: 1, Δεσπότορος, 2, Αρχαία πόλις, 3, Απόστολος, 4, Πάππας, 5, Θεά.
* Κατάλη υπό του Χειμωνιάδου.
526. Έλλητισσύμφωνον.
ευοια - η - ευε - ησοε
* Εστάλη υπό της Κροάτης.
527. Τριζός.
έκ
οχε — τε — εκ — εκ
— ω — εκ — τωδ — εκ — τι
Ιανουάριος σετ — εκ — εκ
* Εστάλη υπό Κ. Α. Ιανουάριου.
528. Μαγική Εικών.

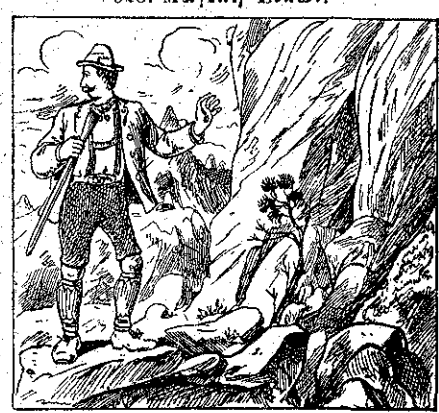
517. Δημώδες Λένιγμα
* Άσπρος κάμπος
Μαύρα γίδια
Και χαρά στον τον τσομπάνη
Πού τ' ά βόσκει — Τι είνε;
* Εστάλη υπό του Δούκα του Ποντικοχωριού.
518. Δικτυωτόν.
*** = Πόλις της Ιταλίας.
** = Πρώην Βασίλισσα.
* = Αρχαίος ήρωας.
*** = Κάτοικος χώρας έλλην.
* Εστάλη υπό του Ένδοξου Μισολογγίου.
519. Κυβόλεξον εξ αναγραμματισμού.
Αι ζητούμεναι κατωτέρω λέξεις, αναγραμματιζόμεναι, άποτελούν κατά σειράν Κυβόλεξον: 1, Σπλάγγρον. 2, Μέρος του λόγου. 3, Είδος άμάξης. 4, Νήσος ένδοξος.
* Εστάλη υπό του Άσπρον Αράπη.
520-523. Κεχυρμμένα και άντεστραμμένα όνόματα θεών.
1. — Έμαθα ότι σύ έξευξες την άμαξαν.
2. — Ο Άρης δεν είνε εκ των ζητουμένων.
3. — Κακολογίαν άποφευγε.
4. — Θα σου έγραφα άν ή Θάλασσα ήρχετο.
* Εστάλη υπό του Ηλεκτρικού Κρόνου.
524. Φωνηεντόγραφισμετ Άκροστιχίδος.
Τη παρεμβολή ενός φωνηέντου, πάντοτε του αυτού, όσαδήποτε φορές επανλαμβάνομενον, εις τά κείνη σύμφωνα, — άν ή τάξις εις έκαστον σωρον δύναται να μεταβληθή, — σχηματисε επτά λέξεις, των όποιων τάρχηκ να σχηματίσουν αρχαίαν πόλιν:
ομ - κλισ - ζο - ονο - γρη - με - χρο
* Κατάλη υπό του Αρκανιάν.
525. Τριπλή Άκροστιχίς.
Τά πρώτα γράμματα των ζητουμένων λέξεων άποσπούν κατά σειράν πόλιν της Παλαιστίνης, και δεύτερα Μούσαν, και τά τρίτα αντωνυμιαν: 1, Δεσπότορος, 2, Αρχαία πόλις, 3, Απόστολος, 4, Πάππας, 5, Θεά.
* Κατάλη υπό του Χειμωνιάδου.
526. Έλλητισσύμφωνον.
ευοια - η - ευε - ησοε
* Εστάλη υπό της Κροάτης.
527. Τριζός.
έκ
οχε — τε — εκ — εκ
— ω — εκ — τωδ — εκ — τι
Ιανουάριος σετ — εκ — εκ
* Εστάλη υπό Κ. Α. Ιανουάριου.
528. Μαγική Εικών.

519. Κυβόλεξον εξ αναγραμματισμού.
Αι ζητούμεναι κατωτέρω λέξεις, αναγραμματιζόμεναι, άποτελούν κατά σειράν Κυβόλεξον: 1, Σπλάγγρον. 2, Μέρος του λόγου. 3, Είδος άμάξης. 4, Νήσος ένδοξος.
* Εστάλη υπό του Άσπρον Αράπη.
520-523. Κεχυρμμένα και άντεστραμμένα όνόματα θεών.
1. — Έμαθα ότι σύ έξευξες την άμαξαν.
2. — Ο Άρης δεν είνε εκ των ζητουμένων.
3. — Κακολογίαν άποφευγε.
4. — Θα σου έγραφα άν ή Θάλασσα ήρχετο.
* Εστάλη υπό του Ηλεκτρικού Κρόνου.
524. Φωνηεντόγραφισμετ Άκροστιχίδος.
Τη παρεμβολή ενός φωνηέντου, πάντοτε του αυτού, όσαδήποτε φορές επανλαμβάνομενον, εις τά κείνη σύμφωνα, — άν ή τάξις εις έκαστον σωρον δύναται να μεταβληθή, — σχηματисε επτά λέξεις, των όποιων τάρχηκ να σχηματίσουν αρχαίαν πόλιν:
ομ - κλισ - ζο - ονο - γρη - με - χρο
* Κατάλη υπό του Αρκανιάν.
525. Τριπλή Άκροστιχίς.
Τά πρώτα γράμματα των ζητουμένων λέξεων άποσπούν κατά σειράν πόλιν της Παλαιστίνης, και δεύτερα Μούσαν, και τά τρίτα αντωνυμιαν: 1, Δεσπότορος, 2, Αρχαία πόλις, 3, Απόστολος, 4, Πάππας, 5, Θεά.
* Κατάλη υπό του Χειμωνιάδου.
526. Έλλητισσύμφωνον.
ευοια - η - ευε - ησοε
* Εστάλη υπό της Κροάτης.
527. Τριζός.
έκ
οχε — τε — εκ — εκ
— ω — εκ — τωδ — εκ — τι
Ιανουάριος σετ — εκ — εκ
* Εστάλη υπό Κ. Α. Ιανουάριου.
528. Μαγική Εικών.

524. Φωνηεντόγραφισμετ Άκροστιχίδος.
Τη παρεμβολή ενός φωνηέντου, πάντοτε του αυτού, όσαδήποτε φορές επανλαμβάνομενον, εις τά κείνη σύμφωνα, — άν ή τάξις εις έκαστον σωρον δύναται να μεταβληθή, — σχηματисε επτά λέξεις, των όποιων τάρχηκ να σχηματίσουν αρχαίαν πόλιν:
ομ - κλισ - ζο - ονο - γρη - με - χρο
* Κατάλη υπό του Αρκανιάν.
525. Τριπλή Άκροστιχίς.
Τά πρώτα γράμματα των ζητουμένων λέξεων άποσπούν κατά σειράν πόλιν της Παλαιστίνης, και δεύτερα Μούσαν, και τά τρίτα αντωνυμιαν: 1, Δεσπότορος, 2, Αρχαία πόλις, 3, Απόστολος, 4, Πάππας, 5, Θεά.
* Κατάλη υπό του Χειμωνιάδου.
526. Έλλητισσύμφωνον.
ευοια - η - ευε - ησοε
* Εστάλη υπό της Κροάτης.
527. Τριζός.
έκ
οχε — τε — εκ — εκ
— ω — εκ — τωδ — εκ — τι
Ιανουάριος σετ — εκ — εκ
* Εστάλη υπό Κ. Α. Ιανουάριου.
528. Μαγική Εικών.

526. Έλλητισσύμφωνον.
ευοια - η - ευε - ησοε
* Εστάλη υπό της Κροάτης.
527. Τριζός.
έκ
οχε — τε — εκ — εκ
— ω — εκ — τωδ — εκ — τι
Ιανουάριος σετ — εκ — εκ
* Εστάλη υπό Κ. Α. Ιανουάριου.
528. Μαγική Εικών.

527. Τριζός.
έκ
οχε — τε — εκ — εκ
— ω — εκ — τωδ — εκ — τι
Ιανουάριος σετ — εκ — εκ
* Εστάλη υπό Κ. Α. Ιανουάριου.
528. Μαγική Εικών.

— Ποιος με φωνάζει σ' αυτά τά χίρια βουνα;... Άκουσα τόνομα μου, αλλά δεν βλέπω κανένα...

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
[Η λέξις λεπιτά 10, διά δι τους συνδρομητάς μας λεπιτά 5 μόνον. Έλάγιτος θρος 10 λέξεις, δηλαδή και αι λεγόμεναι των 10 πληροσονται ως να ήσαν 10 λέξεις.]
* Ηλώ ότι ήλλαξα ψευδώνυμον πρό πολλού. — Κοκκινωοκούφης. (Ε, 128)

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ

Εσωτερικού : Έτησια . . . δρ. 7.— Έξωτερικού : Έτησια φρ. χρ. 8.— Έξάμηνος . . . " 4.— Έξάμηνος φρ. χρ. 4.50 Τρίμηνος . . . " 2.15 Τρίμηνος φρ. χρ. 2.40

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΑΡΧΟΝΤΑΙ ΤΗΝ 1ην ΕΚΑΣΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Έσωτερικού λεπτ. 45. Έξωτερικού φρ. χρ. 0.45. ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ: Της Α' Περιόδου, έκαστον λεπ. 30 [φρ. 0.30] Της Β' Περιόδου λεπ. 20 [φρ. 0.20]

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Όδός Ερυθρίδου, άρ. 38 παρά τό Βαρθάμιον

Έτος 27ον — Άρ. 0. 47

Έν Αθήναις. 22 Οκτωβρίου 1905

Περίοδος Β' — Τόμ. 12ος

ΤΟ ΚΑΝΟΝΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια.)
Έν τώ μεταξύ ή Άγλαία έρριπτεν έναγωνία βλέμματα εις μίαν θέσιν, ή όποια δεν ήτο ή θέσις του άπολωλότος υιού, και ή όποια έμμενε κενή επίσης.
— Άν επήγαίνα να φωνάξω την Άσπασία; — ετόλμησε τέλος να έρωτήση τον πατέρα της.
Ο κ. Πεντεπής έστήριξε τό ποτηρί του, τό όποϊόν ήτο γεμάτο με μισόζυνο κρασί, έσκούπισε με έπισημότητα τά μουστάκια του και τά γενεια του, και είπε:
— Πήγαίνε να την φωνάξω; σου το επιτρέπω.
Ηκούσθη ή φωνή της Άγλαίας εις τον διάδρομον, και έπειτα ή άπάντησις της Άσπασίας:
— Μία στιγμή, σιάνω τά μαλλιά μου.
— Σιάνε τά μαλλιά της, επανέλαβε μειδιών ο κ. Πεντεπής; πρέπει να την αφήσωμεν να τα τελειώση, δεν είν' έτσι, Θεοδώρα;
Η κυρία Θεοδώρα δεν άπήνησεν ούτε με τό νεύμα ούτε με τό στόμα. Έκύτταξε τό βάθος του πιάτου της, και εις τό μέσον αυτού έβλεπε ένα ράγισμα νωπόν άκόμη. Άν ή περίστασις ήτο διαφορετική, ή Άσμηίνα, ή μία και μόνη υπηρέτρια του σπιτιού, θα έτραβούσε των παθών της τέν τάραχον Άλλά σήμερον δεν ήμπορούσε να γίνη λόγος παρά διά την εξαφανισιν του Άριστείδη της. Και ή κυρία Πεντεπή, με την απελπισίαν της, έσκέπετο μήπως τον έσκότωσε κανένα αυτοκίητον, μήπως τον έκοψεν ό τροχιόδρομος, μήπως τον έσκότωσε κανένα « κάρρον

από ρυτήρος έλαύνον», όπως γράφουν αι έφημερίδες; μήπως τον έπιασαν εις καμμίαν διαδήλωσιν, μήπως τον έδολοφόνησε κανένα κακος συμμαθητής του, ή μήπως επήγε κ' έκρημνίσθη από τό άέτωμα του Παρθενώνος διότι επήρε 0 εις τά Λατινικά...
Είχεν αφήση άθικτον τό βραστό της και ήτο διατεθειμένη να μην έγγίσθη

«Εισήλασεν ή Άσπασία, με τό καναρί φόρεμά της.» (Σελ. 369, στήλ. β'.)

ούτε τες τηγανητές πατάτες της, όταν, στήριόν του έξω από τας Αθήνας, μεταξύ Γαργαρέττας και Καλλιθέας. Περιττόν να είπωμεν ότι αύτός ήτο ή δόξα του άρσενικού μέρους της οικογενείας Πεντεπή.
Η άδελφή του Άσπασία ήτο ή θηλυκή δόξα της. Είχε και αύτή μάθη ό

Εξεδίπλωσε την πετσέταν της με χαριτομίαν χαριτωμένην.
— Άχ! καλέ μου μπαμπά... άχ! άγαπητή μου μαμά, σας ζητώ συγγνώμη. Τά μαλλιά μου δεν στέκονται! Δεν έννοσούν να κατασραωθούν, τά εύλογημένα! Έλαμα ένα τέταρτον της ώρας, ως που να κάμω μία μπουκλα! Α! μά είνε άνυπόφορα!

Και επήλθε τον παρακαθήμενον της, τον μικρόν Άριστόδημον, ένώ συγχρόνως έβαζε (κανείς δεν έμαθε ποτέ τό διατί) κάτι χάχανα, που έχάλασεν ό κόσμος...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Βραχεία παρέκβασις διά την δεσποινίδα Άσπασίαν Πεντεπή.

Η δεσποινίς Άσπασία Πεντεπή ήτο δεκαεννεά έτών ή άδελφή της Άγλαία δεκαοκτώ ή Μαριάνθη δεκαπέντε, ό Άριστείδης δεκατριών και ό μικρός Άριστόδημος δέκα.

Ο πρωτότοκος υίός, ό Άριστογιετών, ηλικίας είκοσιτεσσάρων έτών, δεν έμενε μαζί με τους γοεις του. Ητο ζωγράφος, σχεδιαστής, ξυλογράφος, χαλκογράφος, τσιγκογράφος, όλίγον τι γλύπτης και έν ανάγκη μηχανικός και άρχιτέκτων, είχε δε τό έργα-

ξό Γαργαρέττας και Καλλιθέας. Περιττόν να είπωμεν ότι αύτός ήτο ή δόξα του άρσενικού μέρους της οικογενείας Πεντεπή. Η άδελφή του Άσπασία ήτο ή θηλυκή δόξα της. Είχε και αύτή μάθη ό

πως όλα τα κορίτσια, γραμματικήν, ορθογραφίαν, αριθμητικήν και γεωγραφίαν, αλλά είχε κατορθώσει να τα λησμονήσει όλα, και μάλιστα πολύ γρηγορότερα παρά όσον τα περισσότερα αγόρια λησμονούν την αλγεβραν και την τριγωνομετρίαν. Είς ηλικίαν δεκαεξέ ετών έγραφεν ορθογραφικώς επάνω-κάτω εις τα δεκαεπτά είχε καταργήσει την δασείαν και την περισπωμένην εις τα δεκαοκτώ είχε εξοστρακίση πλείστους διφθόγγους, τὴ η και τὸ υ, και τὰ έγραφεν όλα με 'ι' και εις τα δεκαεννέα έκαμνε τόσα ορθογραφικά λάθη, όσα κάνουν όλοι μαζί οι γραφόντες εις την Ελλάδα, «τὸ Ληξούρι, και τους άλλους τόπους» — όπως έλεγεν ὁ μακαρίτης Λασκάρτος.

Είς αντίστασιμα όμως αὐτῆς τῆς ελπίσεως είχε κάμη μεγίστας προόδους εις τὰ ζητήματα τοῦ στολισμοῦ και τοῦ καλλωπισμοῦ: αὐτὴ έκαμνε τὰ καπέλλα τῆς Μαρϊάνθης, τὰ φουστάνια τῆς Ἀγλαΐας και τὲς πόλιες τῆς κυρίας Πεντεπῆ. Σοῦ έπιανε ἕνα παλῆθ καστόρι, ποῦ δὲν θὰ το κατεδέχετο οὔτε ὁ τελευταῖος κουρελιάρης τοῦ δρόμου, και με μίαν γροθιά ἀπ' ἐδῶ, μίαν τσιμπιὰ ἀπ' ἐκεῖ, τὸ μετεμόρφωρεν εις καπέλλῆνο πρώτης τάξεως, καλλίτερα και ἀπὸ τὴν καλλίτερη καπέλλου. Ἐπιανε μέσα στὰ εὐκίνητα δάκτυλά τῆς τὴν δαντέλλαν τῶν 20 λεπτῶν ὁ πῆχυς, και σοῦ την διώρθωνε με τόσην ἐπιτηδεύτητα, ὡστε θὰ τὴν έλεγες ἰσπανικὴν δαντέλλαν ἢ κιοῦρι εκατὸν ἐτῶν. Τέλος, με κουρέλια μεταξωτά, με χαρτόνι, με λάστιχα και με σπάγον, κατώρθωσε νὰ προσφέρει εις τὸν πατέρα τῆς, ὡς δῶρον τῆς Πρωτοχρονιάς, μίαν γραβάταν σχήματος πλαστρόν, τόσον ωραίαν και μεγαλοπρεπῆ, ὡστε ὁ καίμενος ὁ κ. Παντεπῆς δὲν κατώρθωνε ν' ἀνακαλύψῃ ἀρκετάς «επισήμους ἡμέρας» διὰ νὰ τὴν φορῆ. Τὴν ἐκύτταξεν ἐνίοτε τὰς Κυριακάς, και ἐδάκρυζεν ἀπὸ εὐχαρίστησιν.

Και ἰδοῦ διατὶ ἡ δεσποινὶς Ἀσπασία Πεντεπῆ είχε τὸ δικαίωμα νὰ έρχεται ἐξώρας εις τὸ τραπέζι, νὰ φορῆ ἰδιότροπα φουστάνια, νὰ κτενίζεταί ὡπως τῆς κατέβαινε και νὰ χαλᾷ τὸν κόσμον ἀπὸ τὰ χάχανα, ἐνῶ ἡ μητέρα τῆς, ἀντὶ νὰ καταπίνῃ τὸ φαγητόν τῆς, κατέπινε τὰ πικρά τῆς δάκρυα.

Ἡ δεσποινὶς Ἀσπασία ἦτο νεράϊδα και μάγισσα εις τὰ χειροτεχνήματα, γνωρίζετε δὲ πολὺ καλά ὅτι αἱ μάγισσες και αἱ νεράϊδες έχουν τὸ προνόμιον νὰ περιγελοῦν τοὺς κοινοὺς θνητοὺς. Καὶ ἡ δεσποινὶς Ἀσπασία δὲν ἐξεχνούσε τὰ προνόμια τῆς, ὡς βεβαίω.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄

Ὅπου τὸ δρόμα ἐξακολουθεῖ.

Ὅταν ἀπέφαγαν, ἐπέρασαν ὅλοι εις

τὴν αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς. Ὁ κ. Πεντεπῆς ἐκύτταξε τὸ ὥρολόγι του.

— Μία παρὰ δέκα . . . Αὐτὸς ὁ ἀθλιος, ὁ Ἀριστείδης, ὠρισμένως υπερβαίνει τὰ ὅρια τῆς ὑπομονῆς μας. Τρέχω εἰς τὸ Λύκειον νὰ μάθω ἂν ἐπῆγε σήμερον τὸ πρωῖ, και θὰ ἐπιτρέψω νὰ σας ἀνακοινώσω ὅ,τι μάθω, πρὶν μεταβῶ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου.

— Εὐχαριστῶ, Ἀριστοτέλη μου, εὐχαριστῶ, εἶπε με φωνὴν, ὅχι πλέον ἐκπέουσαν, ἀλλὰ ξεψυχισμένην ἡ κυρία Πεντεπῆ.

— Πάρε, ἐξηκολούθησεν ὁ πατέρας, ἐξάγων ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴν τσέπην τῆς ρεδιγκότας του ἕνα τετράδιον. Πάρε νὰ διαβάσης, ὡς που νὰ γυρίσω, τὸν Ἐλεγον τῆς προόδου και διαγωγῆς του. Θὰ ἰδῆς πόσον εὐχοριστημένο εἶνε οἱ καθηγηταὶ του ἀπὸ τὴν γούκα μας!

— Ἀ! ἀλήθεια; εἶπεν ἡ κυρία Πεντεπῆ, με κάποιαν δυσπιστίαν.

— Ἀ! ναί . . . ναί . . . Θὰ το ἴδῃς, θὰ το ἴδῃς!

Και ὁ κ. Πεντεπῆς ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν οἰκίαν του.

— Διάβασέ μου, Ἀγλαΐα, τοὺς βαθμούς του . . .

Ἡ Ἀγλαΐα ἤνοιξε τὸ τετράδιον και ἀνέγνωσε:

« Ἀριστείδης Πεντεπῆς, μαθητῆς τῆς Β' γυμνασιακῆς τάξεως. Τριμηνιαῖοι βαθμοί: *Ἑλληνικά*, 2, 2, 0. *Παρατηρήσεις*: Ἐξιοθρήνητος ἢ ἀμέλεια τοῦ μαθητοῦ τούτου, ἀμειλλωμένη πρὸς τὴν ἀταξίαν του. Γραπτὰ 0, προφορικὰ 0, φιλομάθεια 0.

« *Λατινικά*, 2, 1, 0. *Παρατηρήσεις*: Ὁ μαθητῆς οὗτος φαίνεται ἔχων ἀμετάτρεπτον ἀπέχθειαν πρὸς τὰς νεκρὰς γλώσσας.

« *Μαθηματικά*: 0, 0, 0. — Χωρὶς παρατηρήσεις. . .

« *Ἱστορία*: 2, 4, 3. — Ἀμελέτητος, ἀτακτος και προπέτης. Ἐσχῆ τὴν αὐθάδειαν νὰ διαβεβαιώσῃ, ἐν πλήρει παραδόσει, ὅτι εἶνε ὁ πρῶτος ἱστορικὸς τοῦ κόσμου, διότι καθ' ἐκάστην ἡ μητέρα του τῷ λέγει ὅτι αὐτῆς κάμνει . . . ἱστορίες!»

Ἡ Μαρϊάνθη δὲν κατώρθωσε νὰ κρατήσῃ τὰ γέλια. Ἡ κυρία Πεντεπῆ τῆς ἔρριψε βλέμμα ἐμπλεων ἀγανακτήσεως.

Ἡ Ἀγλαΐα ἐξηκολούθησε:

« *Γαλλικά*: Βαθμοί, τίποτε . . . *Παρατηρήσεις*: Δὲν ἤλθεν οὐδ' ἄπαξ εἰς τὸ μάθημα.

« *Γυμναστική*: Διαγωγή 6, ἀσκήσεις 9. *Παρατηρήσεις*: Ἐπιθιδεῖ εἰς τὴν γυμναστικὴν, ἀλλ' ἰδίως ὅπου ἀπαιτοῦνται μόνον πόδες και διόλου βραχιόνες.

— Ἀ! εἶπεν ἡ κυρία Πεντεπῆ με στεναγμὸν ἀνακουφίσεως. Νὰ ἐπὶ τέλους και καλοὶ βαθμοί. Δὲν ἐνοῶ όμως γιατί ὁ καθηγητῆς λέγει ὅτι δὲν του χρε-

ίζονται βραχιόνες, τοῦ παιδιοῦ μου. Τὸ ἤθελε κουτσοχέρικο; Τί λές, Μαρϊάνθη;

Ἡ Μαρϊάνθη, ἀντὶ ἀπαντήσεως, ἔξυσε τὴν πλάτην τῆς, ὅπου φαίνεται είχαν ἀφίση τὰ ἔγχη τῆς δυνάμεως των οἱ βραχιόνες τοῦ κυρίου Ἀριστείδη.

— Ἐξηκολούθησε, Ἀγλαΐα! διέταξεν ἡ κυρία Πεντεπῆ.

— « *Γενικὴ παρατήρησις τῆς Διευθνήσεως*: Συνεπεία τῶν παρατεινομένων ἀταξίων και ἀτασθαλιῶν του και τῆς ἰσχυρογνώμονος ἀμελείας του, ὁ Ἀριστείδης Πεντεπῆς χαρακτηρίζεται ἔσχατος τῶν μαθητῶν τῆς τάξεώς του. Ὁ σύλλογος τῶν καθηγητῶν, προταθείσης τῆς ἀποβολῆς του, ἀπεφάνητο ὡπως ἀναβληθῆ αὐτὴ ἐπὶ τρίμηνον ἕως ὅτου ἐκλείψῃ πᾶσα ἐλπίς πρὸς ἐπανόρθωσίν του. . . »

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἀπειλητικῆς ταῦτης σημειώσεως, φοβερά σιγὴ ἐβασίλευσεν ἐντὸς τῆς αἰθούσης. Ἡ κυρία Πεντεπῆ ἀπέμαξε μερικὰ νέα δάκρυα.

συλλογιζομένη ὅτι οἱ κύριοι καθηγηταὶ εἶνε οἱ ἀδικώτεροι τῶν θνητῶν ἀνθρώπων και ὅτι ὅλοι οἱ μεγάλοι ἄνδρες, τῶν ὁποίων τὰ ὄνόματα /δοξάζει ἡ ἱστορία, ἔπαιριαν μηδενικὰ εἰς τὸ σχολεῖον. Ἡ Ἀσπασία με τὴν μύτην τῆς κολλημένην εἰς τὸν καθρέπτην, ἐσυλλογίζετο ὅτι λιγὰν *φουξάρισμα* εἰς τὰ δεξιά τῆς *μπούκλιας* τῆς θὰ έκαμνε περισσότερον *φιοῦραν*.

Ἡ Μαρϊάνθη ἐσυλλογίζετο μελαγχολικώτατα τὸ μάθημα τῆς φυσικῆς εἰς τὸ ὅποσον θὰ ἔδιδεν ἐξετάσεις. Καὶ τέλος ἡ Ἀγλαΐα εἶχε διαθέσει νὰ κοιμηθῆ.

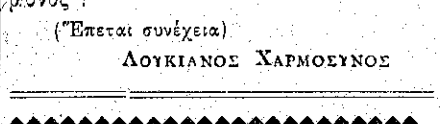
— Ἀχ! Χρ στέ μου! ἐφώνησεν ἔξαφνα ἡ κυρία Πεντεπῆ ἔρχεται ὁ πατέρας! . . . Καὶ εἶμαι βεβαία πὼς εἶνε μόνος!

Και, ἀφοῦ ἐξεστόμισε τοὺς προφητικούς τούτους λόγους, ἡ κυρία Πεντεπῆ ἐτοποθέτησε τὰ δύο χέρια τῆς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς, διὰ νὰ μὴ ἰδοῦν τὸ φρικῶδες θέαμα.

Ὁ κ. Πεντεπῆς εἰσήλθε. Καὶ ἦτο μόνος!

(Ἐπεται συνέχεια)

ΔΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΕΥΝΟΣ

ΑΠΟ 1ης ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1905

— ἀρχομένου τοῦ 28ου ἔτους —

Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ» ΚΑΝΟΝΙΖΕΤΑΙ ΩΣ ΕΞΗΣ:

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησίαι	δρ. 8.—	Ἐτησίαι	φρ. χρ. 10.—
Ἐξάμηνος	" 4,50	Ἐξάμηνος	" " 5,50
Τρίμηνος	" 2,50	Τρίμηνος	" " 3.—
Τὸ φύλλον.	" —,20	Τὸ φύλλον	" " —,20
Φύλ. προηγ. ἐτῶν	—,25	Φύλ. προηγ. ἐτῶν	—,25

Ἴδε ἄλληλογραφίαν φύλλου 43.

ΤΑ ΚΟΤΣΥΦΙΑ ΤΟΥ ΚΥΡ ΣΤΑΘΗ

— "Ω! Ζωή μου! κύττα τί ὠραίες φράουλες! Καὶ εἶνε . . . ἕνα σωρό! Νὰ πάμε νὰ κόψωμε; τί λές;

Αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν ἔκαμεν ὁ Δῆμος, ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ χαμηλοῦ τοίχου, ὅπου ἦτο σκαλωμένος.

— Ναί, βοήθησέ με λοιπὸν νὰ ἀνεβῶ κ' ἐγὼ στὸν τοῖχο! εἶπε με προθυμίαν ἡ Ζωή. — Μά . . . κάνει νὰ πάμε;

— Βέβαια καὶ κάνει. . . Ὁ γείτονας μας τὸ εἶπε τῆς μαμμᾶς. Εἶπε πὼς αἱ φράουλες θὰ χαλάσουν, τόσον καιρὸ ποῦ θὰ λείψῃ ὁ ἴδιος, και πὼς ἂν ἤθελε, νὰ κόψῃ ἡ μαμμὰ ὅσας θέλει.

Καὶ ὁ Δῆμος ἐβοήθησε τὴν ἀδελφοῦλαν του νὰ σκαλώσῃ εἰς τὸν τοῖχον. Ἀπὸ ἐκεῖ ἐπήδησεν εἰς τὸν διπλανὸν κήπον, και ὁ τρύγος ἤρxisε. . .

— Κύττα τί εὐμορφες ποῦ εἶνε! και τί γλυκιές! ἐφώνησεν ὁ Δῆμος, καθὼς ἔκοβε ἀπὸ τὸ αὐλάκι. κ' ἐγέμισε τὸ ροδαλὸ στοματάκι του με φράουλες.

Ἐκόβαν κ' ἔτρωγαν με ἀρκετὴν ὀρεξιν, και τὰ δύο ἀδελφάκια.

— Ἐέρεις, Ζωή, εἶπεν ἔξαφνα ὁ Δῆμος ἤρθε, λέει, ἕνας γέρος κύριος κ' ἐκάθησε σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, και τον λένε, λέει, Κηπουρὸ.

— "Ω! τρομάρα μου! νὰ τὸς! ἔρχεται κι ὄλας! ἐφώνησεν ἡ Ζωή. Εἶδες, ποῦ σου ἔλεγα πὼς δὲν κάνει νὰ ἴμοῦμε ἐδῶ μέσα; Πάμε νὰ φύγωμε! Δὲν ξέρεις πὼς φοβᾶμαι!

Ἐτρέξαν και τὰ δύο, κ' ἐκρύφθησαν πίσω ἀπὸ κάτι δεινδράνια, ἐνῶ ὁ κύρ Σταθῆς ἐπλησίασε κ' ἐκύτταξε τὸ αὐλάκι του, ὅπου ἦσαν φυτευμένες αἱ φράουλες.

— Ἀ! μὰ αὐτὰ τὰ καταραμένα τὰ κοτσύφια κοντεύουν νὰ μοῦ τες φάνε ὄλες! ἐφώνησε. Δὲν ὑποφέρονται πιά! Πρέπει ἐπὶ τέλους νὰ πάρω τὸ τουφέκι μου, και νὰ τα σκοτώσω, αὐτὰ τὰ κλέφτικα πουλιά.

Καὶ ἐξέκρινε βιαστικὸς και γρήγορος πρὸς τὸ σπίτι.

Τρομαγμένα και σαστισμένα τὰ δύο ἀδελφάκια, ἐσκαρφάλωσαν πάλιν στὸν τοῖχον των, κ' ἔτρέξαν νὰ κρυφθοῦν, λαχανιασμένα, εἰς τὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας των.

— Τί τρέχει, πουλάκια μου; εἶπεν ἡ μητέρα, τί σας συνέθη;

— Θέλει νὰ μας σκοτώσῃ! εἶπε με θρήνους και δάκρυα ἡ Ζωή. Θαρρεῖ πὼς εἴμαστε κοτσύφια!

— Γιατί, λέει, ἐφάγαμε ὄλες τὲς φράουλες! εἶπε και ὁ Δῆμος. Μά, ἐσεῖς δὲν μας εἶπατε, πὼς μπορούσαμε νὰ φάμε; . . . Δὲν θὰ τον ἀφίσσετε νὰ μας σκοτώσῃ, δὲν εἶν' ἔτσι, μητέρα;

Ἡ μητέρα ἐκύτταξε με πολλὴν ἀπορίαν τὰ παιδάκια τῆς ἄλλὰ αὐτὰ ἐπὶ

τέλους τὴν ἔκαμιν νὰ ἐννοήσῃ τί συνέβη, και τότε ἐκείνη τοῖς ἐξήγησε τί ἔτρεχε:

— Δὲν ἐκατοικοῦσε κανένας στὸ διπλὰν σπίτι, ὅταν σας το εἶπα τὴν ὁμῶς ἤλθεν ὁ κύρ Σταθῆς, και δὲν πρέπει νὰ ξαναπάτε. Νομίζω ὅτι τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ ἔλθετε τώρα μαζί μου και νὰ τοῦ το πῆτε ὅτι δὲν το ἐγνωρίζετε και ὅτι λυπεῖσθε πολὺ και δὲν θὰ το ξανακάμετε. Ἐλάτε, πάμε. . . τώρα ἐκατάλαβα γιατί ἐθύμωσε.

Κρατούμενα σφικτὰ ἀπὸ τὰ χέρια τῆς μαμμᾶς, ἐπῆγαν πάλιν τὰ δύο ἀδελφάκια πρὸς τὸν διπλανὸν κήπον, και ἡ μαμμὰ τὰ ἐβοήθησε νὰ ἐξηγηθοῦν εἰς τὸν κύρ Σταθῆν.

— Νὰ μας συχωρέσετε ποῦ ἐπειράξαμε τὲς φράουλες, εἶπε φοβισμένος ὁ Δῆμος ἔνομιζαμε ὁμῶς πὼς ἤμπορούσαμε, και, σὰς παρακαλοῦμε πολὺ, μὰ παραπολύ, νὰ μὴ μας σκοτώσετε.

Ὁ κύρ Σταθῆς ἔσκασε στὰ γέλια.

— Ὅχι, ὄχι, δὲν σας σκοτώνω, ἐσᾶς, διότι ἐσεῖς δὲν εἶσθε κοτσύφια, και διότι ἤλθατε και μοῦ εἶπατε τί ἐκάματε. Νὰ σας πῶ ὁμῶς. . . ἐνόμισα πὼς ἦταν πραγματικῶς τὰ κοτσύφια. . .

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὁ Δῆμος και ἡ Ζωή ἔγιναν ἀκριοί φίλοι με τὸν κύρ Σταθῆν, ὁ ὁποῖος πολὺ συχνὰ τοὺς ἐφίλευε με ὠραία φρούτα και ὠραιότερα ἄνθη ἀπὸ τὸν κήπον τοῦ.

ΦΩΤΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Ο ΕΛΕΦΑΣ ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΟΥΚΟΥΜΠΙΜΠΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Κ΄

Ὁ χορὸς ἐξακολουθεῖ. Ὁ Κουκουμπιμπῆς ἐπιτέλους κουράζεται και κάθεται κάτω, λαχανιασμένος ἀλλὰ και γελαστός.

Γότε και ὁ Ἐλέφας διαλύεται, χαλιέται, γίνεται τρία κομμάτια: Τὸ ἕνα κομμάτι εἶνε τὸ κεφάλι τὸ ἄλλο κομμάτι εἶνε τὰ πινὰ πόδια, και τὸ ἄλλο τὰ ἐμπροσθινὰ. Ἀλλὰ κάθε ζευγὰρι πόδια ἐλεφαντινὰ, εἶνε και ἀπὸ ἕνα ἀνθρωπος!

Μάλισ' α! Μέσα ἀπὸ τὸν πρῶν Ἐλέφαντα βγαίνουν δύο ἀνθρωποι. Καὶ οἱ ἀνθρωποι αὐτοὶ εἶνε οἱ δύο λευκοὶ σχοινοδάται. Καὶ γονατίζουν ἐμπροστὰ εἰς τὸν Βασιλέα — σάν ἀνθρωποι αὐτῆ τῆ φορά, — και τὸν παρακαλοῦν νὰ τοὺς συγχωρήσῃ γιὰ τὴ φάσσα ποῦ του ἐπαίξαν, γιὰ τὴν κατεργαρία, γιὰ τὴν ἀπάτη. . .

— Συχωρέσέ μας. Μεγαλειότατε, τοῦ λένε, και δὲν θὰ το ξανακάμουμε!

Ὁ Κουκουμπιμπῆς μιλιὰ. . .

Ὁ Ἀρχικυνηγός, συνένοχος σ' αὐτὴ τὴν κατεργαρία, πατεῖ ἐπάνω σὲ καρφιά και ἔς ἀναμμένα κάρβουνα. Με ἄλλους λόγους ἔχει ἀνησυχία μαύρη και φοβερή. Τί θὰ πῆ ὁ Βασιλεὺς; Πὼς θὰ πάρῃ τὸ πρᾶγμα; Θὰ θυμώσῃ, ἢ θὰ τοὺς συχωρήσῃ;

Νὰ ἰδοῦμε!

(Ἐπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΤΡΟΧΟΣΠΙΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ' (Συνέχεια.)

Είχε διαδοθή εις την Αίλλην ότι ο διάσημος εκείνος συγγραφεύς είχε τον δάκτυλον του εκεί, και άμέσως αι θέσεις υπερειμνήθησαν εις το τριπλάσιον. Η Μαργαρώ ήτο πάλιν εις τα μεγαλεία της. — Τί κάμνεις λοιπόν αυτού, Μαργαριταρούλά μου; τής είπεν ο νέος της νοννός, όταν την είδεν έξαφνα να φυλλομετρᾷ με πολλήν προσοχήν εν βιβλίον με εικόνας, αντί ν' αποστηθίζη το μέρος της.

— Ως βλέπετε, σπουδάξω την Σταχτομπουτά μου!

Πραγματικῶς, με την ιστορίαν τής Σταχτομπούτας εις το χέρι, έσπουδάξεν όλας τας στάσεις και τας χειρονομίας και τας κινήσεις που ταιριάζουν εις μίαν βαπτιστικὴν νεράϊδα, και έφαντάζετο τί θαυμασίαν έντύπωσιν θα έκαμνε εις το κοινόν, όταν θα έβγαينه, μέσα στα λουλούδια και την πρασινάδα, επάνω στην σκηνηήν.

— Η καλή σκηνοθεσία είναι πολύ καλό πράγμα, είπεν ο συγγραφεύς, αλλά ή καλή μνήμη; είνε ακόμη χρησιμώτερον.

— Ω! όσο γι αυτό, δεν πρέπει να έχετε καμμίαν άνησυχίαν, κύριε! άμα δεν γνωρίζω κάτι τι, λέγω μόνη μου ό,τι φαντασθώ.

— Λοιπόν ή πέννα τής Μαργαριτούλας ξεπερνᾷ την πέννα του κόμητος Κ. ήρώτησεν ειρωνικῶς ο νέος της φίλος.

Η Μαργαρώ ένόησεν, έκοκκίνησε και άπεκρίθη δειλᾷ:

— Συγχωρήσατέ με, κύριε! θά μάθω πολύ καλά απ' έξω την πέννα σας.

Και ή Μαργαρώ, άμέσως έπιασε να μάθη καλά το μάθημά της.

Κάποτε όμως τής συνέβαινε πάλιν να διακόπτεται, αλλά χωρίς να το θέλη.

— Δέν μου νά πές. Πετρογιάννη.. ά! όχι... ήθελα να λέω: «Χρυσό μου βασιλόπουλο». Άμα με παρουσιάσης στην Βασίλισσα, καθώς θά με κρατῆς από το χέρι, κ' εγώ θά της κάμνω τας τρεις μου ύποκλίσεις, θά με σφίγγης λιγάκι δυνατά για να μην πέσω;... Έχω ένα φόβο μην τύχη και μπλέξω στην μακρῶ ούρα του φορέματός μου...

— Μείνε ήσυχή, Μαργαρώ... δηλαδή: βασιλοπούλα μου! θά σᾶς ύποστηρίξω καλά με τὰ άκρα των δακτύλων μου!

— Ω! μά ξέρεις, άμα θά μου φέρης εκείνο το ώραίο περιδέραιον με τὰ μαργαριτάρια και το κρεμάσθης στο λαιμό μου, κ' εγώ σε ιδῶ μ' εκείνα τὰ ώραία σου βελουδένια ρούχα, αισθάνομαι από τώρα, πῶς δεν θά βαταξῶ να μη σ' άγκαλιάσω και σε φιλήσω...

— Θα σταθῆτε ήσυχή; βασιλοπούλά μου, διότι εγώ θά κλίνω το γόνυ και θά φιλήσω το χεράκι σας.

— Λοιπόν! είμαστε καλότυχοι, Πετρογιάννη μου; . . .

— Καλότυχοι, σαν βασιλόπουλα. . . άπήντησεν ο άδελφός της.

Ηλθεν ή έσπέρα τής παραστάσεως...

Η έξεδρα ήτο στολισμένη με άνθη. Η σκηνογραφία ήτο ώραϊσιτάτη. Κομφᾷ έπιπλα και πλούσια παραπετάσματα ήσαν βαλμένα επάνω εις την σκηνηήν με πολλήν καλαισθησίαν. Αί στολαί των ήθοποιῶν ήσαν άληθινά θαύματα. Άξίζε τον κόπον ν' αγοράση κανείς εισιτήριο, μόνον και μόνον δια να ιδῆ αυτά τὰ πράγματα.

«Έγώ θά της κάμνω τας τρεις μου ύποκλίσεις.» (Σελ. 372, στήλ. α')

Όλα ήσαν έτοιμα. Ο καθένας εις την θέσιν του. Η αίθουσα ήτο γεμάτη, και οι θεαταί δεν έπεριμεναν παρά τους τρεις κτύπους, οι όποιοι ειδοποιούν ότι αρχίζει ή παράσταση.

Δέν έπρόφθασεν όμως να ύψωθῆ τελείως ή αὐλαία, όταν, μόλις έφάνησαν ή σκηνηή τόνσον κομφᾷ στολισμένη και τὰ φορέματα τόνσον κατακαινούργια και τὰ λαμπρά, βοή θαυμασμού και καταπλήξεως έσκορπίσθη εις όλην την αίθουσαν και χειροκροτήματα έχαιρέτισαν τους ήθοποιούς.

— Πολύ ώραία! Τώρα πια ή επιτυχία είναι σωστή! έσκέφθη ή Μαργαρώ. Και οι συνάδελφοί της το ίδιον έσκέπτοντο. Η ύπόκρισις ήτο τελεία εκείνο το βράδυ: ή Μαργαρώ ήτο βαπτιστικῆ καλή και θελκτικῆ! ο Πετρογιάννης, βασιλόπουλο με όλες τες χάρες! ο Γέρος, πολύ καλός «κακός» Παππούς! ή

Γρατσιέλλα, άξιοπρεπής και γλυκυτάτη «Νεράϊδα Νοννά». Και ή Μιρέττα άκόμη κατώρθωσε να έννοήση πολύ καλά το μέρος τής σκύλας και να το παίξη περίφημα.

Ετελείονεν ή παράστασις, και ή αὐλαία κατέβαινε, όταν από τας τάξεις των θεατῶν πολλαί φωναί ήκούθησαν:

— Εὖγε! ο συγγραφεύς!

Και συγχρόνως όλοι οι θεαταί έν συμφώνου έπαναλαμβάνουν:

— Ο συγγραφεύς! ο συγγραφεύς! Αί φωναί φθάνουν έως τὰ παρασκήνια, όπου ο κύριος Κ. εκάθητο παράμερα.

Κύριε κόμη, λέγει άμέσως ή Μαργαρώ, σᾶς ζητοῦν.

— Ποιον; έμένα;

— Μάλιστα. . . Ζητοῦν τον συγγραφέα, δεν άκούτε; . . . Κοντεύουν να σπάσουν το πάτωμα.

Την ίδιαν στιγμῆν, μεγάλη όχλοβοή ήκούσθη, και όλοι οι θεαταί ήρχισαν να φωνάζουν τραγουδιστά και με ρυθμόν:

— Ο συγγραφεύς! ο συγγραφεύς! θέλομε τον συγγραφέα!

— Τ' άκούτε; είπεν ή Μαργαρώ, είναι άπόλυτος ανάγκη να βγῆτε!

— Μά, κόρη μου, δεν ζητοῦν έμένα, εγώ το έγραψα έτσι, για να περάσω την ώρα μου. Έσᾶς χειροκροτοῦν.

— Θέλομε τον συγγραφέα! ήλθε πάλιν ή βοή του πλήθους.

Επί τέλους ο συγγραφεύς το άπεφάσισε να έξέλθῃ, και οι θεαταί είδαν τότε ένα τόσο δά κοριτσάκι, που έτραβούσε με όλην του την δύναμιν και με τὰ δύο του χέρια έναν κύριον έως εκεί επάνω, δια να τον φέρη εις το προσκήνιον, και αυτός ήρχετο γελῶν με την καρδιά του. Και πριν ξαναπέσῃ ή αὐλαία, είδαν εκείνον τον «μεγάλον άνδρα» να σηκῶνῃ το κοριτσάκι, ελαφρῶ σαν πούπουλο, και να το παρουσιάζῃ από την σκηνηήν προς τους θεατάς, οι όποιοι ήλάλαζαν από τον ένθουσιασμόν των και χειροκροτοῦσαν μανιωδῶς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'. ΓΙΝΟΝΤΑΙ «ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΙ»

— Αν έμετρούσαμε τὰ χρήματά μας, είπεν ή Γρατσιέλλα ένεινο το βράδυ, μετά την πρώτην παράστασιν τής «Βαπτιστικῆς τής Νεράϊδας», όταν όλοι συνήχθησαν εις την σοφίταν του κ. Λεμπέκ.

Και έθαλεν εις παράταξιν όλα τὰ νομίσματα, — τας εισπραξεις των τελευταίων παραστάσεων. Σχεδόν δεν υπήρχε χαλκός: αλλά πολύ περισσότερα άσημένια νομίσματα, και μάλιστα πολλά χρυσά.

— Οκτακίσια τριαντατρία φράγκα και πενήντα λεπτά! άνήγγειλεν ή Γρατσιέλλα, και όλα τὰ έξοδα είναι πληρωμένα.

— Ποῦ να έξοδευθῶν τόσα χρήματα! είπεν ή Μαργαρώ.

— Πρέπει να φροντίζωμεν και δια τον καιρόν του καθησιού, είπεν ή Γρατσιέλλα. Έσοδευομεν τώρα: αλλά ή έπιτυχία μας πλησιάζει εις το τέλος της. Όλη ή Αίλλη μᾶς είδε και μας ήκουσε. Και μετά τῆς «Βαπτιστικῆς τής Νεράϊδας» θά χρειασθῆ να φύγωμε. . .

— Γιατί να φύγωμε; είπεν ή Μαργαρώ με λυπημένον τόνον. Είμαστε τόσο καλά εδώ! Και έπειτα, ποῦ να πᾶμε;

— Δεν έχάθηκε ο κόσμος. Είναι τόσα μέρη ακόμη.

— Ναι, αλλά λείπουν τὰ μέσα, είπεν ο γέρο-παππούς. Δια να έξακολουθήστε το στάδιόν σας, παιδιά μου, σᾶς χρειάζονται όλα τὰ σύνεργα: το τροχόσπιτο, το άλογο, και τὰ λοιπά πράγματα... του θεάτρου. . .

Η Γρατσιέλλα έμεινε σκεπτικῆ. Αί σκέψεις της έστρέφοντο προς το παρελθόν. Βεβαίως, εις την Αίλλην είχαν εύρη μεγάλην έπιτυχίαν και μεγάλας συγκινήσεις. Όλοι, από τον μικρότερον έως τον μεγαλύτερον έφάνησαν δι' αὐτούς καλοί, σαν Θεία Πρόνοια, και ο κ. Λεμπέκ, περισσότερο, παρά κάθε άλλος, τους είχαν εύκολῶν εις τον έργον των. Άλλά ή σοφίτα του, δσον φιλόξενος και αν ήτο, όμως δεν ήτο παρά προσωρινόν κατάλυμα. Δια να μη φανούν άδιάκριτοι, έπρεπε να έπισπεύσουν την αναχώρησίν των. Η Γρατσιέλλα, εκτός τούτου, συνήθισμένη με την ζωήν του υπαίθρου, δεν είχαν εκεί άρκετόν αέρα και όρίζοντα. Δια να βλέπῃ τον οὐρανόν, έπρεπε ν' αναβαίνῃ επάνω εις ένα έπιπλον, αλλά και τότε δεν έβλεπε παρά ένα κομμάτι του μεγάλο ίσα με ένα μικρῶ τραπεζομάνδυλο. . .

Τότε, με την φαντασίαν της, έξανάβλεπε την παληά της την καμαρούλα, με τους τοίχους της τους στολισμένους με τὰ ένθούμια της.

Κάθε πρωί, τὰ πουλάκια ήρχοντο κ' έπρογευμάτιζαν εις το χεῖλος του παραθύρου της, όπου έσκόρπιζεν όλίγην ψύχαν από το ψωμί της. Και, εις τὰ σκαλοπάτια, τὰ όποια ώδηγοῦσαν εις το τροχόσπιτο, κατακόκκινα γεράνια ήνθίζαν τον μισόν χρόνον.

Η καμαρούλα ήτο βέβαια πολύ άπλη και πολύ μικρή: αλλά ήτο ή δική της καμαρούλα. Εκεί μέσα, αὐτή ήτο ή

Και έθαλεν εις παράταξιν όλα τὰ νομίσματα, — τας εισπραξεις των τελευταίων παραστάσεων. Σχεδόν δεν υπήρχε χαλκός: αλλά πολύ περισσότερα άσημένια νομίσματα, και μάλιστα πολλά χρυσά.

— Οκτακίσια τριαντατρία φράγκα και πενήντα λεπτά! άνήγγειλεν ή Γρατσιέλλα, και όλα τὰ έξοδα είναι πληρωμένα.

— Ποῦ να έξοδευθῶν τόσα χρήματα! είπεν ή Μαργαρώ.

— Πρέπει να φροντίζωμεν και δια τον καιρόν του καθησιού, είπεν ή Γρατσιέλλα. Έσοδευομεν τώρα: αλλά ή έπιτυχία μας πλησιάζει εις το τέλος της. Όλη ή Αίλλη μᾶς είδε και μας ήκουσε. Και μετά τῆς «Βαπτιστικῆς τής Νεράϊδας» θά χρειασθῆ να φύγωμε. . .

— Γιατί να φύγωμε; είπεν ή Μαργαρώ με λυπημένον τόνον. Είμαστε τόσο καλά εδώ! Και έπειτα, ποῦ να πᾶμε;

— Δεν έχάθηκε ο κόσμος. Είναι τόσα μέρη ακόμη.

— Ναι, αλλά λείπουν τὰ μέσα, είπεν ο γέρο-παππούς. Δια να έξακολουθήστε το στάδιόν σας, παιδιά μου, σᾶς χρειάζονται όλα τὰ σύνεργα: το τροχόσπιτο, το άλογο, και τὰ λοιπά πράγματα... του θεάτρου. . .

Η Γρατσιέλλα έμεινε σκεπτικῆ. Αί σκέψεις της έστρέφοντο προς το παρελθόν. Βεβαίως, εις την Αίλλην είχαν εύρη μεγάλην έπιτυχίαν και μεγάλας συγκινήσεις. Όλοι, από τον μικρότερον έως τον μεγαλύτερον έφάνησαν δι' αὐτούς καλοί, σαν Θεία Πρόνοια, και ο κ. Λεμπέκ, περισσότερο, παρά κάθε άλλος, τους είχαν εύκολῶν εις τον έργον των. Άλλά ή σοφίτα του, δσον φιλόξενος και αν ήτο, όμως δεν ήτο παρά προσωρινόν κατάλυμα. Δια να μη φανούν άδιάκριτοι, έπρεπε να έπισπεύσουν την αναχώρησίν των. Η Γρατσιέλλα, εκτός τούτου, συνήθισμένη με την ζωήν του υπαίθρου, δεν είχαν εκεί άρκετόν αέρα και όρίζοντα. Δια να βλέπῃ τον οὐρανόν, έπρεπε ν' αναβαίνῃ επάνω εις ένα έπιπλον, αλλά και τότε δεν έβλεπε παρά ένα κομμάτι του μεγάλο ίσα με ένα μικρῶ τραπεζομάνδυλο. . .

Τότε, με την φαντασίαν της, έξανάβλεπε την παληά της την καμαρούλα, με τους τοίχους της τους στολισμένους με τὰ ένθούμια της.

Κάθε πρωί, τὰ πουλάκια ήρχοντο κ' έπρογευμάτιζαν εις το χεῖλος του παραθύρου της, όπου έσκόρπιζεν όλίγην ψύχαν από το ψωμί της. Και, εις τὰ σκαλοπάτια, τὰ όποια ώδηγοῦσαν εις το τροχόσπιτο, κατακόκκινα γεράνια ήνθίζαν τον μισόν χρόνον.

Η καμαρούλα ήτο βέβαια πολύ άπλη και πολύ μικρή: αλλά ήτο ή δική της καμαρούλα. Εκεί μέσα, αὐτή ήτο ή

νοικοκυρά και κάθε πράγμα ήτο «πράγμα» της. Και, σκεπτομένη το παρελθόν, έλπίζουσα εις το μέλλον, ή Γρατσιέλλα άπεκοιμήθη, και οι φίλοι της επίσης.

Την άλλην ήμέραν το πρωί, εν φ' ή Γρατσιέλλα ήτο σκυμμένη επάνω εις το βιβλίον της και ή Μαργαρώ έσίδερονε την θεατρικὴν στολήν της δια να την φρεσκάρῃ, όλοι δε εν γενει εκύτταζαν την έργασίαν των, δια να ετοιμάσουν την έσπερινήν παράστασιν, ήκουσαν ένα ελαφρῶν κτύπον εις την θύραν.

Ο Γέρος έπήγε ν' άνοιξῆ ήτο ο υπάλληλος του κ. Λεμπέκ—ο ίδιος που τους είχε βοηθήσει να μετακομίσουν τὰ πράγματά των εις το ξενοδοχείον του Χρυσού Λέοντος.

— Είσαθε πολύ άπησυχολημένοι βέβαια, είπεν, όταν είδεν όλους τους ήθοποιούς μας να εργάζωνται δραστηριώτατα.

— Άπησυχολημένοι; Δέν λέτε καλύτερα πνιγμένοι στην έργασία! είπεν ή Μαργαρώ, χωρίς να διακόψῃ το σιδερωμά της.

— Έρχόμουν, ξεύρετε, να σας πῶ κάτι τι πολύ ένδιαφέρον για σᾶς. Σήμερα το πρωί, καθώς έπερνούσα κοντά στες παράγκες τής αγοράς, είδα μία χαρτόνα κρεμασμένη επάνω σ' ένα άμάξι, σ' ένα... σαν σπιτάκι με τροχούς... που έμένατε σεις προτιήτερα, ξεύρετε...

— Ναι, ναι, είπεν ή Γρατσιέλλα.

— Λοιπόν, ή χαρτόνα έγραφε: Πωλείται.

Η Γρατσιέλλα έσηκώθη βιαστικῆ από την θέσιν της.

— Α! είπε! το είδατε γραμμένο;

— Βέβαια! και μάλιστα παρακάτω είχε, με μικρά γράμματα: «Μετά του ίππου». Έσκέφθην ότι αὐτὸ σᾶς ένδιέφερε. Και δι' αὐτὸ έλαβα την τόλμην...

— Σᾶς εύχαριστοῦμεν πολύ, είπε ή Γρατσιέλλα! μᾶς ένδιαφέρει, λέει! . . . Και πάλιν σᾶς εύχαριστοῦμεν παραπολύ.

Η Γρατσιέλλα εκλείσε το βιβλίον, όπου έξαναμελετοῦσε τον ρόλον της, έσυμβουλευθῆ με το βλέμμα τον γέρο-παππού της, ο όποιος τής έκαμε νεῦμα συγκαταθέσεως, και κατέβη, τέσσαρα τέσσαρα, τὰ σκαλιά τής σοφίτας. Έπειτα, αφού έλαβε και την γνώμην του κ. Λεμπέκ, έτρεξεν εις το ξενοδοχείον του

Χρυσού Λέοντος, και συνδιελέθη δια μακρῶν με τον υπηρέτην του σταύλου, ο όποιος με τόσην καλωσύνην τους είχε φιλοξενήσῃ την νύκτα τής φυγῆς των: ύστερα, έπέστρεψε πάλιν προς τους φίλους της, και έπερίμεναν, έως το βράδυ, με άγωνίαν, την έπιστροφήν του άπεσταλμένου της.

Ητον άργά, όταν έπέστρεψεν ούτος, διότι δεν ήδυνήθη ν' άπουσιάσῃ από τον σταῦλον παρά αφού έτελείωσε την έργασίαν του.

Εκείνο το βράδυ το «Θεατρίδιον του Χρυσού Λέοντος» είχαν άργίαν, και οι ήθοποιοί του έπερίμεναν τον έντολοδόχον των καθισμένο εις ένα πάγκον, δπισθεν του βιβλιοπωλείου του κ. Λεμπέκ.

Τέλος τον είδαν να φανῆ.

— Νά, τί έκαμα! είπε. Άμα έφθασα εκεί κάτω, βλέπω κάτι ανθρώπους, με κάτι μουτρα. . . Α! είπα, αυτοί εδώ έχουνε να φᾶνε κρέας μῆρες και

μῆρες! . . . Είναι φόβος μή με χάψουν κ' έμένα!» Πηγαίνω κοντά και τους λέω, κάμνοντας τον κούτο:

«— Πᾶσι να πῆ, θέλετε να πωλήσετε το ρημάδι σας;

«— Ρημάδι! κι' αν είναι ρημάδι, βέβαια δεν είσαι συ που θά τ' αγοράσης! μου άπαντᾷ μία χοντρογυναίκα, μ' ένα ύφος μουρουόρικο.

«— Ποιός ξέρει; . . . τής λέω, μπορεῖ και να συμφωνήσωμε, αν το δινετε σε λογικῆ τιμή...

Το θέλεις για του λόγου σου;

«— Άμμή πῶς; . . . Για κανένα τραπέζι το θέλω;

«— Μην το θές, για να το μεταπωλήσης σε κανένα γέρο με κάτι μυξάρικα. . .

(Έπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

« Η Μαργαρώ έσίδερονε . . . » (Σελ. 373, στήλ. β')

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΠΡΟΣ ΑΝΑΝΕΩΣΙΝ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1906

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ - ΤΟ ΝΕΟΝ ΔΩΡΟΝ

Από σήμερον μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου 1905.—Τὰ Δῶρα καὶ τὰ Προνόμια τῶν ἐντὸς τῆς προθεσμίας ἐγγραφομένων.
—Καὶ φέτος εἰς τὸ Λαχεῖον θὰ κερδίσουν ΟΛΟΙ.—Μία μεγάλη καινοτομία.—Τὸ Ξεσπάθωμα.

Τὸ πρῶτιστον καθήκον παντὸς συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἐγκαιρὸς ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του. Καθῆκον πρὸς τὴν Διάπλασιν καί, — ἀλλὰ καὶ καθῆκον πρὸς τὸν ἑαυτόν του. Ἡ Διάπλασις εἰσέργεται μετ' ὀλίγον εἰς τὸ 28ον ἔτος τῆς ἐκδόσεώς της. Ἡ Διάπλασις, τὸ μακροβιότερον τῶν ἑλληνικῶν περιοδικῶν, εἶνε καὶ τὸ μοναδικὸν ἀνάγνωσμα τῆς νεολαίας. Ὁ εὐρύς κύκλος τῆς Διαπλάσεως

1ον. Ἐξ (6) τόμους τῆς Α' Περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» ἤτοι τὸν 5ον, 7ον, 18ον, 19ον, 20όν, 21ον, τιμωμένους φρ. 6, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 6,60, δύνανται μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου νὰ τοὺς ἀγοράσουν καὶ τοὺς ἐξ ὁμοῦ, ἀντὶ φρ. 4 μόνον, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 4,50.

2ον. Τρεῖς (3) τόμους τῆς Β' Περιόδου τῆς «Διαπλάσεως», ἤτοι τῶν ἐτῶν 1895, 1897 καὶ 1899, τιμωμένους φρ. 13, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 14, δύνανται μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου νὰ τοὺς ἀγοράσουν καὶ τοὺς τρεῖς μαζί ἀντὶ φρ. 7,50 μόνον καὶ ταχυδρ. φρ. 9.

3ον. Τὺς δύο κομψοὺς τόμους τῶν ὠροιστάτων «Διηγημάτων» τοῦ Γρηγορίου Ξενοπούλου (Φαίδωνος), τιμωμένους ἤδη φρ. 6, δύνανται μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου νὰ τοὺς ἀγοράσουν καὶ τοὺς δύο μαζί ἀντὶ φρ. 4,50 μόνον, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 5.

4ον. Τὸν «Ἀγγελὸν τῆς Ἀγάπης», θαυμασίον εἰκονογραφημένον διήγημα, τιμωμένον ἀντὶ φρ. 6, δύνανται νὰ τον ἀγοράσουν μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου μόνον ἀντὶ φρ. 3, καὶ ἐπὶ χάρτου πρῶτης ποιότητος ἀντὶ φρ. 3,50. (Ὁ «Ἀγγελὸς τῆς Ἀγάπης» εἶνε τὸ πολυτελέστερον βιβλίον ἐξ ὧν ἐξεδόθησαν ἐν Ἑλλάδι διὰ παιδία.)

5ον. Ὅσοιςδήποτε ἐκ τῶν τόμων τῆς Βιβλιοθήκης τῶν τιμωμένων φρ. 3,50 (ἤτοι Θῦρα τοῦ Φθόνου, Νίνα, Πρῶτα, Πυραιοπόλης, Ὑπὲρ Πατρίδος,) δύνανται νὰ τοὺς ἀγοράσουν μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου ἀντὶ φρ. 2,50 ἕκαστον (ἓνα ἢ περισσοτέρους, ἢ ὅλους.)

Γ' ΜΙΑ ΜΕΤΟΧΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΩΡΕΑΝ.—Καὶ ἤλθαμεν εἰς τὴν καινοτομίαν περὶ τῆς ὁποίας σὰς ἔλεγα εἰς τὴν ἀρχὴν. Φέτος, ὡς σὰς ἐξήγησα πρό τινος, ἡ ἀνάγκη μὲ ἔκαμε νὰ αὐξήσω τὴν συνδρομὴν εἰς δρ. 8 καὶ εἰς φρ. 10. Με ὄσσην προθυμίαν καὶ ἂν ἀπεδέχθησαν τὴν αὐξήσιν ταύτην ὅλοι οἱ φίλοι μου ἀνεξαιρέτως, ὅσον καὶ ἂν μὲ διεβεβαίωσαν ὅτι καὶ διπλάσιαν ἂν ὦριζα τὴν συνδρομὴν, πάλιν θὰ ἦτο δίκαιον προκειμένου περὶ περιοδικῶν τῆς ἀξίας καὶ τῆς ὠφελιμότητος τῆς Διαπλάσεως, ἐν τούτοις ἐσυλλογίσθη ὅτι *κάτι ἔπρεπε νὰ τοῖς προσφέρω καὶ ἐγὼ ὡς ἀντάλλαγμα διὰ τὴν ἀποδοχὴν τῆς αὐξήσεως. Καὶ ἐπισημῶς ἓνα Δῶρον, πρῶτοφανὲς καὶ ὠραῖον Δῶρον, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ συνδρομητὴς ὁ λαμβάνων αὐτό, ἐὰν τὸ χρησιμοποίησῃ ὡς πρέπει, — καὶ εἶνε τὸ μόνον εὐχολον,—*

- α.) λαμβάνει τὴν Διάπλασιν ἐπὶ ἓν ἔτος — τὸ ἐπόμενον — δωρεάν, ἢ βιβλία ἐκ τοῦ Γραφείου μου ἀξίας φρ. 10.
- β.) εἰς τὸ Ξεσπάθωμα του προστίθενται ὡς διὰ μαγείας 4 συνδρομηταί, διὰ τοὺς ὁποίους θὰ ἔχη τὰ ὠρισμένα δῶρα τοῦ Ξεσπαθώματος, καὶ εἰμπορεῖ μάλιστα νὰ βραβευθῇ.
- γ.) εἰσπράττει ἐπὶ πλέον δρ. 2,40 διὰ λογαριασμὸν του.

Τὸ δῶρον αὐτὸ εἶνε μίᾳ ΜΕΤΟΧΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ μὲ 4 ἀποκόμματα (Coupons) ἕκαστον τῶν ὁποίων (ἀξίας λεπτῶν 60) πωλούμενον ὑπὸ τοῦ κατόχου τῆς Μετοχῆς εἰς ἄλλον, θὰ παρέχῃ εἰς αὐτὸν (τὸν ἀγοραστὴν τοῦ ἀποκόμματος) τὴν εὐκολίαν, ὑπὸ ὄρους εὐκόλως πραγματοποιούμενους, νὰ γίνῃ συνδρομητὴς τῆς Διαπλάσεως, πληρόνων ἀντὶ δρ. 8 ἢ φρ. 10, μόνον:

!! Ἐβδομηντα (70) λεπτά !!

ἀποτελεῖται ἀπὸ τὴν ἐκλεκτοτέραν νεολαίαν τοῦ Πανελληνίου. Ἡ Διάπλασις πρῶτευε καὶ βελτιοῦται ἀπὸ ἔτος εἰς ἔτος. Ὁ νέος τῆς τῆμος τοῦ 1906, μὲ πλῆθος ἐκλεκτῶν ἀναγνωστῶν καὶ ὠραίων Διαγωνισμῶν, θὰ εἶνε ἀνώτερος ὅλων τῶν προηγουμένων. Ἐπειτα, οἱ ἐντὸς τῆς προθεσμίας ἐγγραφομένοι ἔχουν δῶρα καὶ προνόμια ἕκτακτα, καὶ μάλιστα φέτος, μὲ μίαν μεγάλην καινοτομίαν, περὶ τῆς ὁποίας θὰ ὀμιλήσωμεν κατωτέρω. Δι' ὅλ' αὐτὰ εἶπα ὅτι ὁ συνδρομητὴς, ὁ ἀνανεώνων τὴν συνδρομὴν του ἐντὸς τῆς προθεσμίας, κἀμνε καθῆκον καὶ πρὸς τὸν ἑαυτόν του. Διευκολύνει τὴν Διάπλασιν, ἀλλ' ὠφελεῖται καὶ αὐτός. Ἀπειναντίας, ἐὰν δὲν σπεύσῃ, ἀδικεῖται, χάνει.

Λοιπὸν, ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ πολλαπύσουν τὴν «Διάπλασιν» τοῦ 28ου ἔτους (1 Δεκεμβρίου 1905—30 Νοεμβρίου 1906), ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ μὴ ἀδικήσουν τὸν ἑαυτόν των, νὰ μὴ χάσουν τὰ προνόμια καὶ τὰ δῶρα τῶν ἐγκαιρῶς ἐγγραφομένων, προσκαλοῦνται ἐπισημῶς ἀπὸ σήμερον νὰ συμπληρώσουν τὸ ἐσώκλειστον Δελτίον Ἐγγραφῆς, — ἄλλοις Δελτίου ἀρκεῖ μία ἐπιστολή, — καὶ νὰ μοῦ τὸ ἐπιστρέψουν μετὰ τοῦ ἀντιτίμου τῆς συνδρομῆς, ἤτοι δραχ. 8 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ φρ. 10 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν,

μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου 1905 τὸ βραδύτερον

Ὅσοι ἔχουν ἀνανέωσιν ἢ ἐγγραφῆν μέχρι τῆς προθεσμίας ταύτης, μόνον αὐτοὶ θὰ ἔχουν δικαίωμα ἐπὶ τῶν Δῶρων καὶ τῶν προνομίων, τὰ ὁποία φέτος εἶνε τὰ ἐξῆς:

Α' ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ. Ὡς βλέπετε εἰς τὴν σελίδα 376, τὸ Λαχεῖον μένει τὸ ἴδιον, πλοῦσιον καὶ γενικὸν ὅσον καὶ τὸ προηγουμένον. Δῶρα ποικίλα καὶ χρησιμώτατα, ἀξίας ἐν ὅλῳ δρ. 2,578, θάπονεμθον διὰ κλήρου εἰς ὅλους τοὺς μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου ἐγγραφομένους δι' ἓν ἔτος. Ὅλοι θὰ κερδίσουν κάτι, ἄλλος μικρὸν καὶ ἄλλος μεγάλον, κατὰ τὴν εὐνοίαν τῆς Τύχης. Κανεὶς λοιπὸν δὲν θὰ μείνῃ παραπονεμένος!

Β'. ΤΟΜΟΙ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΑ ΜΕ ΕΚΠΤΩΣΙΝ. — Οἱ ἀνανεοῦντες ἢ ἐγγραφομένοι μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου ἔχουν τὸ προνόμιον νὰγοράσουν ἐντὸς τῆς προθεσμίας ταύτης τόμους τινὰς τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης εἰς πολὺ ἡλαττωμένας τιμὰς ὡς ἐξῆς:

Τώρα πῶς θὰ γίνεταὶ αὐτὸ τὸ θαῦμα, δὲν εἶνε καιρὸς νὰ σὰς τὸ ἐξηγήσω. Ἀργότερα θὰ μάθετε ὅλας τὰς λεπτομερείας. Πρὸς τὸ παρὸν σὰς λέγω ὅτι ἡ Μετοχὴ αὐτὴ θὰ σταλῇ ὡς δῶρον πρὸς τοὺς πρῶτους χιλίους (1000) ἔτησιον, συνδρομητὰς οἱ ὅποιοι θὰ ἐγγραφοῦν ἢ θάνανεώσασιν τὴν συνδρομὴν των διὰ τὸ 1906.

Ἀλλὰ καὶ ὅσοι ἀνανεώσαν ἤδη μὲ τοὺς παλαιούς ὄρους, θὰ λάβουν ἀπὸ μίαν Μετοχὴν, εὐθὺς ὡς ἀποστείλουν τὸ συμπληρωμα τῆς ἐγγραφῆς των κατὰ τοὺς νέους ὄρους.

Ἐννοεῖται ὅτι ὅπως τὸ Λαχεῖον, οὕτω καὶ ἡ Μετοχὴ ἀπορᾷ τοὺς ἐτησίους συνδρομητὰς. Οἱ ἐξάμνηοι καὶ οἱ τρίμνηοι, καὶ ἐγκαιρῶς ἀνανεοῦντες, δὲν ἔχουν οὔτε προνόμια οὔτε δῶρα.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 94^{ος}

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΛΕΚΗΕΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ Α' ΕΣΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1906

Μολονότι δὲν ἠνυκαίρησα νὰ δημοσιεύσω ἀκόμη τ' ἀποτελέσματα τοῦ 92ου Διαγωνισμοῦ πρὸς Σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων διὰ τὴν τρέχουσαν ἐξαμηνίαν; ἐν τούτοις, ἐπειδὴ ὁ καιρὸς ἐπέιγεται, προκηρύσσω ἀπὸ σήμερον τὸν νέον 94ον Διαγωνισμὸν Ἀσκήσεων διὰ τὴν α' Ἐξαμηνίαν τοῦ 1906.

Ὁ ἐπιθυμῶν νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον καὶ νὰ ἴδῃ Ἀσκήσεις τοῦ δημοσιευόμενης εἰς τὰ φυλλάδια τοῦ 1906, ὀφείλει νὰ στείλῃ μίαν Συλλογὴν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, δέκα ἕως δεκαπέντε τὸ πολύ, πρωτοτύπων καὶ ἀδημοσίετων, μέχρι τῆς 15 Νοεμβρίου ἢ ἔ. ἔ. τὸ βραδύτερον.

Οἱ λοιποὶ ὄροι εἶνε οἱ αὐτοὶ μὲ τοὺς τῶν προηγουμένων Διαγωνισμῶν Ἀσκήσεων, ἐδημοσιεύθησαν δὲ ἐν ἐκτάσει εἰς τὸ 22ον φυλλάδιον τῆς 30 Ἀπριλίου ἢ ἔ. ἔ. σελίς 171, καὶ ἐκεῖ παραπέμπω τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ διαγωνισθῶν.

Βραβεῖα θάπονεμθον τὰ ὠρισμένα διὰ πάντας τοὺς Μεγάλους Διαγωνισμούς, τὰ ὁποία βλέπετε εἰς τὸ Ε' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ (φυλλάδιον 1—2, σελίς 12).

Τ' Ἀποτελέσματα τοῦ 92ου Διαγωνισμοῦ θὰ δημοσιευθῶν, ἐλπίζω, εἰς τὸ προσεχές.

Ἰδιαιτέρα Ὑπόμνησις: — Συλλογαὶ Ἀσκήσεων μὴ συνοδεύομεναι ὑπὸ ἐγγράφου καὶ ἐνυπογράφου ἐπὶ λόγῳ τιμῆς διαβεβαιώσεως περὶ τῆς γνησιότητός των, ἀποκλείονται.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΟ ΑΘΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ.

ἀπονέμεται σήμερον εἰς τὸ Ἄσμα τῆς Νίκης, τὸ ὁποῖον κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἐτῶν 1904—1905 ἔδωκεν εἰς διαφόρους Διαγωνισμούς, (Λύσεων, Ἀσκήσεων, Κυριακῆς, Διηγήματος, Μεταφράσεως καὶ Καλλιγραφίας,) ἐπαίνους καὶ βραβεῖα δίδοντα ἄθροισμα 1 2/3.

Ὁμοίως ἀπονέμεται τὸ Ἀθρόον καὶ πρὸς τὸ

Λοιπὸν εἰς μὲν τὸ Λαχεῖον θὰ λάβουν μέρος ὅλοι ὅσοι θάνανεώσουν ἢ θὰ ἐγγραφοῦν μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου. Ἐξ αὐτῶν δὲ θὰ λάβουν ὡς δῶρον τὴν Μετοχὴν μόνον οἱ 1000 πρῶτοι.

ΤΟ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ. — Οἱ ἐγγραφομένοι διὰ τοῦ Ξεσπαθώματος μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου νέοι συνδρομηταί, ἔχουν, ἐννοεῖται, ὅλα τὰ προνόμια τῶν ἀνανεοῦντων. Ἡ προθεσμία τοῦ Ε' Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώματος λήγει τὴν 30 Νοεμβρίου. Εἰς τὸ προσεχές φύλλον θὰ προκηρυχθῇ ὁ Ε' Διαγωνισμὸς Ξεσπαθώματος, πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν καὶ ἀγοραστῶν διὰ τὸ ἔτος 1906.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

εἶσαι ὑποχρεωμένη νὰ μοῦ τὰ στέλλῃς μ' ἐπιβάτην. Μὰ τί εἶδους ταχυδρομεῖον ἔχετε ἐκεῖ; — Τὸ γράμμα σου ὠραϊότερον δὲν μ' ἐκούρασε διόλου.

Δι' ἄλλας ἀπαντήσεις δὲν ἔχω σήμερον τόπον. Καὶ ποῦ, ὅστερα ἀπὸ Προκηρῆς, καὶ Λαχεῖα, κτλ. Ἀφοῦ καὶ ὁ κ. Φαίδων ἔμεινε πάλιν ἔξω, πρέπει νὰ ἔχετε καὶ σῆς ὑπομονήν. Ὁραίας ἐπιστολὴς μοῦ ἔγραψαν αὐτὴν τὴν ἑβδομῆδα καὶ οἱ ἐξῆς: Διακονίδου. Ἀρακείας [ΕΕΕ], Μελανώπης [ΕΕ], Πολίγων τῆς Ἐπιταλόφου [6Ε], Ρόδου τῆς Ανατολῆς [ΕΕ], Ἀραπητὸ Ἀγγελίδου [ΕΕ], Χίμαιρα [ΕΕ], Βυζαντινὸ Ἀηδονί [ΕΕ] καὶ — σταματῶ διὰ τὸ προσεχές.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: Στέφανον Λόξης (ΣΦ. αὐτὸ ἐξέλεξα) καὶ Ἐαρ τῆς Ἑλλάδος (I. A.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰναλλάξουν: ὁ Πλοῖαρχος Γκράν μὲ τὴν Γλαῦκα τῆς Ἀθηνᾶς, Ναυάρχον Τόγκο, Δούμισαν τῶν Σαλώνων, Ναύαρχον Νέλοισα καὶ Τέκνον τῶν Κυμάτων — ὁ Φλόσφοβος τῆς Θαλάσσης μὲ τὴν Μεγαλοκρηπὴ Φόσιν, Μελανώπιδά, Λιμένα τῆς Χίου, Ἀνυχὸν Ὀνειροπόλον καὶ Μικρὸν Μπαίξ — ἡ Ἐαρωτὴ Ἐσπέρα μὲ τὸν Δούκα τῆς Δημησιάνης, Μικρὸν Πειραιωτῆν, Μικρὸν Ἀθηναῖον, Ἀγκυρᾶν τῆς Σαυτηρίας καὶ Κυρίαν Σκαρφαλόστον — ἡ Ἐλληλίς μὲ τὸν Ζακυνθῶν Περίπλανο, Ζακυνθινὸ Ἀράκι καὶ Κυκλαδίμνον τῆς Ζακύνθου — τὸ Λεσβιακὸν Ἀνθος μὲ τὸ Ἀφρ-Σβύσε, Τοιγαράειαν, Ροδόση, Μικρὸν Λεσβιον καὶ Γοργόφτερον Ἑλαῖδα — ἡ Ἀλώπηξ τῆς Μυτιλήνης μὲ τὸν Κρόταλον, Ἄλιον Ἀριστείδην, Πτεροπτην Ἑλπίδα, Γόρδιον καὶ Διηγόρον τῆς Νεολαίας — τὸ Χουσοπέουρον Ὀνειρον μὲ τὴν Ὁραῖαν Ἀμαζόνα — ὁ Μέλλων Διηλωμάτης μὲ τὴν Μιράνταν, Ἀσιελ, Ὀβρον τοῦ Μονοσοφάνου καὶ Ναυσικᾶν — ἡ Ἑλικωνιάς Παρθένος μὲ τὸν Δημηγόρον τῆς Νεολαίας, Βασίλειά τῶν Ρόδων, Παγοδρόμον, Φίλημα τοῦ Κύματος καὶ Φιλόκλωρον Δαρνοῦλαν — ἡ Ἀργυρὰ Πανσέληνος μὲ τὸν Ἀγγελὸν τῆς Ἀγάπης, Κίτρινον Ντόμινο, Χιακὴν Πανσέληνον, Στέμμα τῆς Ἑλλάδος καὶ Σημάλαν τῆς Ἐλευθερίας.

Ἡ Διάπλασις ἀπαίτεται τοὺς φίλους τῆς Ἐρμηθροδεμον (ἂν περιλάβῃ κανεὶς εἰς τὴν συλλογὴν του τρεῖς διαφόρους ἀκροστιχίδας, ποεῖται νὰ τὰς μετρήσῃ καὶ τὰς τρεῖς, καὶ διγὴ νὰ τὰς θεωρήσῃ ὡς μίαν, ὡς αἰ 15 Ἀσκήσεις, διγὴ 15 εἰδῆ Ἀσκήσεων) Διογέων τὸν Σιωπηρὰ, Νηρημίαν (καλῶς ἤλθε· ἔτακτοποιήθη τὸ στίχτι;) Ἀθραν τοῦ Πηλίου ([4Ε], εὖγε, τὸ ποιήμα σου ὠραϊότερον) στείλε καὶ ἄλλα νὰ διαβάσω) Εἰρηγὴν τὴν Ἀθηναίαν (ἢ ὁποία

